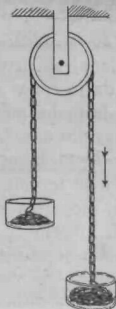

»Ako dvignem eno skledico, da se s tem skrajša na tej strani viseči del verige, jame ta polzeti kakor kača preko škripca v drugo skledico. Ustavi se pa takoj, ko dvignem to na višino one. Če jo pa postavim višje, se začne gibati v nasprotnem smislu in leze, dokler ne smukne zadnji člen verige v niže ležečo skledico. Vidiš, da vleče vedno daljši del krajšega, brez ozira na pravo dolžino vsakega posameznega. Kaj misliš, ali bi šlo to tudi, če bi bila člena kolikršna koli?«

»Bi,« je odgovoril, »če bi bil en del vedno daljši od drugega.«

»In,« sem dodal, »če bi bili členi verige zadosti trdni. Pomisli, da morajo zgornji nositi spodnje, ki tvorijo tem večje breme, čim več jih je, čim daljša

je veriga. Pri neki dolžini se gornji členi pretržejo in ta je, ki določa mejo višine, preko katere veriga ne more iz ene posode v drugo na opisani način.

Slično je z vodo. Tudi njeni delci se držijo drug drugega. Čim trdneje se vežejo, preko tem večje višine se lahko vlečejo. Praktično pa ne gre niti čez deset metrov visoko ograjo, ker med delci studenčnice biva zrak, ki jim zrahlja zvezo. In če ne bi pritiskal zunanji zrak od obeh koncev cevi in tako držal skupaj tekočine, ne bi šlo niti tako visoko.«

»Oh škoda!« je vzdihnil moj sosed. »Kako bi kovač zaslovel in ž njim mi vsi!«

Teče, teče ...

*Teče, teče, nima nog,
kaže, kaže, nima rok,
in računa brez glavé,
kar želiš, brez ust pove.*

